

7. fejezet

A próféta

Yusu esténként szóttanul nézte a lángokat. A napi munka után a tűz fényében kereste a megnyugvást. Hónapok teltek el azóta, hogy megérkezett ide a világ másik sarkába, ahol idegen volt. Várt és figyelt. Esténként, amikor a tűzbe bámult rendszerezte a nappal szerzett tudást. A napok, mint a templomok túl súlyos kövei lassan, keservesen vonszolódtak a következő ünnep felé. Yusu tudta előbb vagy utóbb történnie kell valaminek. Néha az egész éjszakát meditációban töltötte, de nem tudott továbblépni.

Az ismeretlen asszony, akit Miriamnak hívtak, s aki az anyja lett, szinte zavaró szent áhítattal nézett rá, leste az óhajait. Sokszor eszébe jutott a férfi, aki szó nélkül itt hagyta ezt az asszonyt és az idő multával érezte, nem véletlenül.

Aztán egy napon híre jött, hogy a Jordán partján egy próféta különös dolgokat művel. Egy aszkéta, aki teveszőr ruhát visel sáskát és vadmézet eszik és bűnbánatra szólít fel mindenki. Azt hirdeti, akit ő vízbe merít az megtisztul és beszél valakiről, aki rövidesen eljön.

Yusu miután hallott az aszkétáról egyre nyugtalanabb lett, míg végül nekiindult. Miriam csak annyit mondott: tudta, hogy hamarosan nekilát beteljesíteni a küldetését. Yusu ezt kicsit furcsának tartotta, arra gondolt, hogy hirtelen valami vak erő játékszere lett. A végére járok bármi lesz mondta végül.

Megint az út. Fájdalmas emlékek bukkantak elő minden lépésnél. Máskor a normális embernek két napi távolságot megtette fél nap alatt, most azonban nem volt hozzá kedve, hogy alkalmazza a tanult fortélyokat, s gyaloglógéppé alakítsa magát. Inkább tétován lépkedett és közben a kéklő hegyekre gondolt, az elmúlt életére gondolt s arra, hogy vissza kellene térni imádott hegyei közé. Már egy éve élt ugyan a poros kis faluban, nézte a nap mint nap keze nyomán porba hulló forgácsot, de tudta ez csak átmeneti állapot.

Bár előtte soha nem végzett kétkézi munkát mégis könnyen beletanult, talán mert igazi érdeklődéssel, odaadással csinálta.

Most, hogy végre újra nekiindult biztos volt benne, akár nyújt neki a próféta valamit, akár nem, többé nem tér vissza a szerszámokhoz.

Majdnem három napig tartott az út, s amikor végre meglátta a sokaságot a folyó partján, arra gondolt csupán az út, a vándorlás maga, volt az értelme annak, hogy ide jött. A meredek parton megtisztulásra váró szerencsétlenek hada elkedvetlenítette. Miként a próféta maga is szánalmat ébresztett benne. Furcsa torzonborz alak volt. Szája folyamatosan járt, mondta, mondta a végtelen újra és újra önmagába visszatérő monológot, közben karjaival esetlenül hadonászott. Az elébe járulókat elmondta mindenféle bűnösnek aztán durván, szinte gyilkos mozdulatokkal nyomta őket a víz alá.

Yusu először arra gondolt szépen tovább indul ifjúsága fenséges hegyei felé, de aztán egy pillanatra mintha kéken

tekerőző szalagot látott volna az őrjöngő próféta körül. Ez lenne a folytatás? Tette fel a kérdést miközben könnyed léptekkel ereszkedni kezdett a folyó felé. Félúton járhatott, amikor a férfi észre vette. Hirtelen elhallgatott kezeit az ég felé emelte aztán feléje mutatott - Ímé eljött Ő! - Hangja megsokszorozódva zengett a levegőben. -Ímé Isten küldötte! - a körülötte állók leborultak. Yusu egy tétova mozdulattal próbálta elhárítani a hódolatot, de már minden szem rá szegeződött és a szemekben ott volt a bizonyosság: Ő az, akire vártak.

- Jöjj! - zengte a próféta - tisztíts meg a lélek tűzével. Yusu valami rég várt ihletettséget érzett. Nézte a derékig vízben álló férfit és arra gondolt megteszi ennek a szerencsétlennek, amit kér aztán indul vissza a hegyei közé.

Belépett a vízbe. A rohanó habok meglehetősen hűvösek voltak, ez az égbenyúló otthoni hegyek patakjaira emlékeztette. Tudta most mindenki valami csodát vár tőle, valami szokatlant, valamit, ami megváltoztatja a dolgoknak a folyását. Nem tudta biztosan képes-e a csodára.

- Tedd a dolgod, tisztíts meg a bűneimtől! - mondta a torzonborz férfinak, az tett valami bizonytalan mozdulatot.

- Így kell lennie. - mondta neki és hagyta, hogy a férfi két tenyerét a fejére téve lenyomja a víz alá. Egy pillanatra a halál ölelő karjaiban érezte magát. Aztán átélte amint a hús víz leszaggatja róla a múltat, ez a víz már nem csak a testét vette körül, hanem egész lényét. Kinyitotta a szemét az örvénylő forgatagban, látta néhány centire maga előtt a próféta lebegő

barna ruháját és lejjebb homályosan a folyó kavicsos medrét. Hasra vetette magát a meder mélyén rejtőző ragadozó hal pozíciójából szemlélte pár pillanatig a vízi világot, aztán hanyatt fordult. A nap olyan volt a vízen át, mint egy apró csillogó korong. A vízfelszín hullámai megannyi fénysugarat indítottak szerteszét. Néha egy-egy hal úszott el a fénypálcák között. Végül a parton állók számára végtelenül hosszú idő után kiemelkedett a vízből. Érezte valóban megtisztult, kétségei a víz mélyén maradtak.

- Ímé az ember, aki elveszi a világ bűneit. - zengte a torzonborz alak. Yusu ebben már nem volt annyira biztos, de már tudta, valami ismét megváltozott, ám azt, hogy mi még fel kellett derítenie. Kissé furcsállta, hogy a parton állók úgy néznek rá, mint egy jelenésre, de nem zavarta. Könnyedén lépett fel a magas partra és indult a rászegeződő tekintetek között. Elhatározta felfedezni ezt az országot és kideríti mit keres itt.

Vajon hány lépés még kérdezte, de aztán lépdelt tovább a végtelen úton. Pontosan tudta soha nem érhet célba, mert nincs cél nem lehet cél csak az út van a lába alatt, csak az út van a fejében, csak állomások vannak az úton. Van az út s annak célja a vándorlás maga. A cél, hogy menjen, hogy járjanak a lábai, hogy mozogjanak a gondolatai, az út s az élete egy. Még mindig érezte testén a víz hűvös ölelését, hallotta a próféta hangját.

Néhány nap barangolás után arra lett figyelmes, hogy néhányan követik. Nem tolakodóan, hanem tisztos távolságból, de lankadatlanul a nyomába vannak. Egy fényes délutánon egy forduló mögött bevárta őket. A rongyos alakok egy pillanatra

meghökkenetek, aztán kérlelni kezdték: „Mester taníts minket! Tégy csodát!” Tanítani és csodát tenni, ezt a kettőt akarta legkevésbé. Megbántani nem akarta őket, ezért hát történeteket mesélt nekik. Történeteket, amelyek váratlanul törtek elő belőle, mint a hegyi patak a hegy oldalából. Maga sem tudta milyen történetek ezek, de élvezte őket, figyelte saját meséit és izgatottan várta a folytatást.

Ahogy vándorolt faluról, falura egyre több hallgatója akadt. Estéenként mikor a sokaság elszenderedett körülötte, hosszas meditációba merült, már nem próbált meg választ keresni mindarra, ami vele történik, mert tudta nincs válasz. Semmi mást nem tett csak ficáncolt a csöndben, élvezte a magányt. Látta önmagát gyermekként egy távoli talán már nem is létező városban. Látta a völgy körül magasodó óriási hegyeket. Szemei előtt megjelentek a tavasz virággal borított háztetői. A folyó és a barna házak sora, a csónakok százai. A világ mely nagyon sokáig az övé volt, melyről hosszú ideig azt gondolta, hogy az egyetlen valóban élhető világ. A környék harsogó kék tavaira gondolt melyeken lótusz szigetek úsztak. A hegyek titokzatos barlangjaira gondolt melyekhez hosszú fárasztó lépcsősorok vezettek. Aztán hirtelen a felesége arcát látta maga előtt az asszonyát, aki istenként imádta, akinek a mindene volt, talán, mert túl korán kerültek össze. A lány még csak tizenkét éves volt, éppen csak serdült ő pedig tizennyolc. Évekig csak nézte, figyelte, hogy növekszik valódi nővé.

Elhessentette a képeket. Kell, hogy legyen valami oka annak, hogy itt van. Az apja jutott eszébe, aki a halálos ágyán

felébredve ideküldte, s aztán visszahanyatlott a semmibe anélkül, hogy megmondta volna: miért.

Az erőfeszítéstől, hogy választ találjon végül kimerülten zuhan álomba. Már jócskán fent járt a nap az égen, amikor felébredt. Követői közül néhányan türelmetlenül lesték a pillanatot.

- Jöjj mester! Itt a közelben van egy város ott a templomban végre méltó helyen beszélhetsz a mindenhatóról. - Először megpróbálta elhárítani a kérdést, de végül is azt gondolta, ez is csak egy állomás lesz az úton.

Szombat volt, a templom tele. Hívei már előkészítették a terepet, mindenki őt akarta hallani. Végig nézett a sokaságon. Aztán beszélni kezdett. Élvezte saját hangját, kedvelte a mondatait. Az előtt soha nem volt a szavak embere, mostanában azonban a hallgatói számával egyenes arányban nőtt a beszélhetnékje. Úgy érezte szavai egy folyam egymást követő hullámai, melyek elmosnak mindent az útjukból. Ő maga volt a folyó. Gyorsított, lassított hol fölemelte a hangját hol elhalkította. Áradás gondolta és szinte testi gyönyört érzett.

Hallgatósága elbűvölve figyelt. Nem az írás szokásos kántálása volt ez, hanem élőbeszéd, megelevenedett szentírás. Már a vége felé járt, amikor a sorok közül hirtelen előugrott egy ember

- Minek jöttél ide? - üvöltötte - A vesztünket hozod! - folytatta eltorzult arccal, aztán szitkok özönét zúdította mindenkire. Yusu nézte az örültet. Eleinte nem igazán tudta mitévő legyen, próbált kívül maradni az eseményeken, de egy idő után érezni kezdte amint a gerince mentén egy tűzgolyó emelkedni

kezd. Akkor figyelni kezdett a gömbre és figyelme egy pillanat alatt felszívta már ott izzott a jobb tenyerében. Karját könnyedén a rikácsoló felé lendítette. A gömb, mint egy elhajított kődarab pontosan homlokon találta az őrjöngőt. Az az ütéstől a földre zuhant és értetlenül nézett rá.

- Menj soha többé ne kiáltozzál! - mondta neki. Az ember feltápáskodott, meghajolt és sietve eltávozott. Mindenki dermedten figyelte a jelenetet. Valahol a lelkük mélyén tudták sokkal több történet annál, mint amit láthattak. Nem értették a környék ismert megszállottja miként szelídülhetett meg egy csendes szóra, de nem volt idejük a töprengésre, mert Yusu a hirtelen támadt csöndben újra beszélni kezdett. Szavai most csendesebbek voltak, mint a lassú víz, lágyan, de kérlelhetetlenül mosták el, oldották fel az emberek megkövesedett hitét. Annyira sikerült a feloldás, hogy amikor az hallgatói kiléptek a templomból tehetetlenül lézengtek az utcákon. Szótlanul ábrándos álmos tekintettel vánszorogtak hazafelé. Az örült ott üldögélt a tér sarkában mosolyogva köszönt minden arra járónak. Homlokán egy piros folt éktelenkedett.

Yusu is elhagyta a templomot és követői unszolására engedelmesen egy közeli házba ment megszállni. A ház asszonyának anyja lázasan feküdt már napok óta. Mikor ezt Yusu megtudta rosszérzés fogta el. Érezte végzete tovább lökdösi egy olyan úton, melynek nem látja a végét. Próbált kitérni a kérés elől, de a kétségbe esett asszony tekintete végül is megtörte az ellenállását.

Az idős asszony nagyon beteg volt. Yusu tudta hiába minden, de azért kezét megfogva felsegítette az ágyból. Tenyeréből a beteg asszony tenyerébe áramló erő csekély volt ugyan, ám ahhoz éppen elegendő, hogy a legyengült asszony egy csapásra jobban érezze magát. A hetekig tartó ernyedtség után az idős testbe költözött energia elhitette vele, hogy minden rendben van. A háznép teljes megrökönyödésére fürgén bekapcsolódott a munkába. Yusu miközben ette az ételt megpróbálta elkerülni a hálálkodó tekinteteket. Pontosan tudta, ami történt az csupán fellángolás a maradék életerők egyesülése.

Amikor már mindenki aludt bement az öregasszonyhoz. Nézte egy ideig, amint erőtlenül, szabálytalanul lélegzik. A homlokára tette a kezét. Visszavette az asszonytól a kölcsönbe adott energiát és elvette tőle azt a keveset is ami még az övé volt. Yusu visszatartotta a lélegzetét. Az öregasszony sem lélegzett már. Amit tett éppen úgy helytelen volt, mint a gyógyítás és Yusu tudta az egyik rosszat egy ellentétes rosszal nem egyenlítheti ki. Nem érdekelte, már nem. Kiment a házból. Kezeit a fénylő telihold felé nyújtotta. A Hold kerek képén egy száj jelent meg és gúnyosan vigyorgott. Immár élet és halál ura volt, nem csak adni tudott, de elvenni is.

Hajnalodott Yusu térdre hullt az ég alját vérese sebző napsugarak előtt, s mormolni kezdte: „Atyám, ki az égben laksz, neved bár ki sem ejtem szentség, végtelen erő mely átjárja a földet. Bocsásd meg nekem, hogy lassan eltanulom trükkjeidet, akkor én is megbocsátok Neked és nem hányom szemedre mindazt,

amit ellenemre tettél. Ó Atyám engedd, ha megunom e földi bolyongást, hogy házadba gyermekként visszatérjek!”

Sokáig térdepelt így. A kelő nap felé emelt tenyerein át a testébe áramló energiák annyira feltöltötték, hogy oly könnyű lett már nem érintette a poros földet. Lebegett. Szivárványhártyájába beleégett a napkorong egyre növekvő íve, fejből kiégtek a kéklő hegyóriások, a virágos háztetők. Végre otthon volt itt is ebben a poros, kicsiny országban. Végre megérkezett és ettől a pillanattól érezte eztán már otthon lesz mindenütt: a tenger hullámain, a sivatag homokdűnéi közt, az erdők mélyén. Része volt a világnak s a világ az ő része lett. Megszűnt a kívül, a belül. Megszűnt a lent, a fent. Megszűnt az én és a ti.

Amikor a nap teljesen felkúszott a horizont fölé Yusu felállt. Körbenézett az ismerős tájon, tekintete megsimogatta a satnya bokrokat, a girbegurba fákat. Elindult. Az út bár poros volt, mint mindig nem porzott a lábai nyomán. Mint egy kísértet siklott a végzete felé.